

Arrest

nr. 322 390 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in Bulgarije op 23 januari 2024 subsidiaire bescherming verleend werd. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt

verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een 20-jarige man uit Syrië. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in Bulgarije op 23 januari 2024 de subsidiaire bescherming verleend werd. Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt niets bij waaruit zou blijken dat dit op heden niet langer het geval zou zijn. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen.

Aangezien zij verder in het bezit is van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p.110).

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze bij haar vertrek uit Syrië de bedoeling had om naar België te komen. (NPO, p.6). Dit blijkt ook uit het feit dat ze verschillende pogingen heeft ondernomen om Bulgarije te verlaten nadat ze in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming had ingediend (NPO, p.5-7). De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze initieel niet dacht om in Bulgarije een leven uit te bouwen maar dat ze na ontvangst van haar documenten wel dacht om alles in werking te stellen om in Bulgarije een mooie toekomst te krijgen. Ze verwijst daarbij ook naar de notities van het persoonlijk onderhoud waar ze verklaart: "Ik zal echt eerlijk uw vraag beantwoorden, toen ik naar Bulgarije kwam, was de bedoeling om gewoon door te reizen. Toen ik opgepakt werd nam ik verschillende pogingen omdat ik droomde van hier te komen, maar nadien ik de papieren kreeg, dacht ik in mezelf, wat moet ik nog hebben. Ik Ben veilig hier. En ik ben nog jong, ik zal mijn plan moeten trekken. Maar Het lukte mij niet." Dit stemt echter niet overeen met haar gedragingen in Bulgarije. Ze heeft Bulgarije immers verlaten 2,5 maand nadat ze de subsidiaire bescherming kreeg toegekend en ongeveer 6 weken nadat ze haar Bulgaars paspoort en verblijfsvergunningen had ontvangen. Het is voor de verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze de nodige stappen heeft gezet om tewerkstelling en huisvesting te bekomen. De verzoekende partij verklaart dat ze een korte periode in de bouwsector heeft gewerkt (NPO, p.5 en 7) en verschillende stappen heeft ondernomen om werk te vinden. Ze verklaart dat ze in dit opzicht vooral naar Arabieren en Syriërs is gegaan die winkels hebben en zelfs naar McDonalds is gegaan (NPO, p.7). Ze is echter op geen enkel moment naar de Bulgaarse overheid, een

Bulgaarse organisatie of een interimkantoor geweest om haar te helpen met haar zoektocht naar werk. Van een begunstigde om internationale bescherming kan verwacht worden dat ze alle mogelijke stappen zet om tewerkstelling te vinden om zo in haar levensonderhoud te voorzien. Daar ze op geen enkel moment de Bulgaarse overheid of een andere organisatie heeft gecontacteerd om werk te vinden en zich louter heeft gericht op de Arabische en Syrische gemeenschap, toont niet aan dat ze alle mogelijke stappen heeft ondernomen om tewerkstelling te vinden en haar leven in Bulgarije uit te bouwen.

Ze verklaart ook dat ze geen werk kon vinden daar ze de Bulgaarse taal niet machtig was (NPO, p.7). In dit opzicht heeft ze echter ook zeer beperkte stappen ondernomen. De verzoekende partij verklaart dat ze een Syrische man op tiktok contacteerde om haar wegwijs te maken (NPO, p.8). Ze stelt ook dat er enkel betalende taalcursussen (NPO, p.8). Uit haar verklaringen kan echter niet blijken dat ze de Bulgaarse overheid of enige organisatie contacteerde om haar te helpen bij het volgen van (gratis) taallessen. Van de verzoekende partij, als begunstigde van internationale bescherming, kan echter wel worden verwacht dat ze de nodige stappen zet om haar integratie in de Bulgaarse maatschappij te bevorderen. Ook maakt ze niet aannemelijk dat ze niet in staat zou zijn om betalende taallessen te volgen in Bulgarije. Ze stelt dat ze deze gratis taallessen niet kon volgen daar ze wel moest werken om een inkomen voorzien. In de eerste plaats is het niet duidelijk waarom ze niet én zou kunnen werken én taallessen zou kunnen volgen. Ten tweede blijkt dat de verzoekende partij over de nodige financiële middelen of een netwerk beschikt waardoor ze in staat is om in haar noden te voorzien. Haar financiële middelen blijkt uit de vaststelling dat ze 4000 euro ging betalen aan een smokkelaar om van Bulgarije naar België te reizen (NPO, p.7). Ook heeft ze een (ver) familielid wonen in Bulgarije die haar enige ondersteuning bood (NPO, p.5) en een oom in Koeweit die haar ook de nodige ondersteuning gaf (NPO, p.10). Ze toont niet aan dat ze bij een terugkeer naar Bulgarije niet op deze mensen een beroep zou kunnen doen om haar (deels) te ondersteunen terwijl ze de nodige taallessen volgt. Uit haar verklaringen kan verder ook op geen enkele manier blijken dat ze enige moeite gedaan heeft, zoals het aanspreken van de Bulgaarse overheid of een andere organisatie, om haar te helpen huisvesting te vinden.

Waar ze stelt in het verzoekschrift dat ze geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg, dient er op gewezen dat op geen enkel moment blijkt dat ze op heden medische verzorging of hulp nodig heeft. Ook maakt ze geenszins aannemelijk dat ze in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg indien dit nodig zou zijn. Ze stelt één keer medische verzorging te hebben nodig gehad wegens een probleem met haar huid maar hiervoor heeft ze geen dokter geraadpleegd maar heeft ze hulp gezocht bij een apotheek (NPO, p.12). Dit toont geenszins aan dat ze medische verzorging zou worden ontzegd of ontzegd is geweest toen ze in Bulgarije verbleef. Met al het voorgaande toont zij niet concreet aan dat zij in Bulgarije niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op

overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonbaar dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“VzP stelt van Syrisch Koerdische origine te zijn uit de provincie Deir-E-Zor. Haar vader werkte lange tijd -tot de oorlog- als landbouwingenieur in de golfstaten. Op zeker ogenblik werd ze aangesproken door milities die haar wilden rekruteren, in combinatie met de groeiende algemene onveiligheid waren dit de redenen voor haar vertrek. Tijdens haar vlucht werd ze tegengehouden in Bulgarije en kreeg ze er in 2024 de SB, maar eenmaal het opvangcentrum verlaten (dwingend na toekenning van haar statuut) diende ze haar plan te trekken. Via de Syrische gemeenschap raakte ze wel aan wat werk, maar nooit vast werk, ook geen huis, de taal leerde ze er niet. Dit ondanks ze er een ver familielid wonende heeft.

Met een beetje van diens hulp en vooral financiële steun van een maternale oom uit Koeweit kon ze eten/overleven. Dit is het bewijs van het failliet van het Bulgaarse systeem. Ze sliep vaak in parken en werd er dan wakker gemaakt en gecontroleerd door de politie. Diezelfde oom heeft haar reis naar België betaald. Dit alles wijst op een risico op verregaande deprivatie in Bulgarije. VzP wijst er tot slot op dat haar familie (en vooral haar broers) van hem hulp verwachten, hiervoor is een stabiele situatie nodig, terug naar Bulgarije is een ramp.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd

gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Bulgarije op 23 januari 2024 internationale bescherming, in de vorm van subsidiaire bescherming, verleend, en beschikt zij over een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot minstens 1 februari 2027. Tevens werd er in de beschikking op gewezen en uiteengezet dat, gelet op het in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel, de verzoekende partij niet valt onder de juridische 'catch 22'.

Door voorts op zitting louter te ontkennen dat zij geen ernstige pogingen zou hebben gedaan om zich te integreren in Bulgarije, waarbij zij aangeeft dat ze enkel dankzij de Syrische gemeenschap in Bulgarije werk vond, slechts sporadisch bij een ver familielid kon blijven, overleefde dankzij de financiële hulp van een oom uit Koeweit en aldus meent dat ze voldoende inspanningen gedaan heeft, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 4 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat (i) ze geenszins de intentie had om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen daar ze verklaart reeds bij haar vertrek uit Syrië de bedoeling had om naar België te komen, (ii) ze slechts tweeënhalve maand als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije heeft verbleven en slechts zes weken met de nodige verblijfsdocumenten, (iii) uit haar verklaringen niet blijkt dat ze de nodige stappen heeft gezet om huisvesting, tewerkstelling en taallessen te bekomen in Bulgarije en (iv) ze een familielid heeft in Bulgarije op wie ze een beroep zou kunnen doen.

5.2. De verzoekende partij doet ter terechtzitting geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen

5.3. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. Aldus kan ze terechtzitting niet dienstig verwijzen naar de redenen van haar vlucht uit Syrië.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiendwintig februari tweeduizend vijftiendwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

